

Рада разслѣхтенъ, при корена на едно дърво, и остана много време, додѣто додо въ себе си.

Рада и Славка растрѣпераны поблѣдняхъ. О Боже! Боже мой! онзи добрый господарь, онъсь добродѣтелнаго скодарка, мила-та Елена! „Славо мое момиче! тичай колко можешъ събери сичкы-ты домашни, кажи имъ да възсѣднѣть коніе-ты, и да поспѣшѣть бѣгашикомъ у Лименъ за да извѣстятъ на пріатели-ты ни. Рѣчи имъ да припускатъ на четири крака, и нека ся пукижъ коніе-ти “.

За малко сѣкунды Славка пристигна до вратѣ-тѣ на кулѣ-тѣ, и сичкы-ты домашни ся стѣкохъ растрѣперани на гласове-ты ѳ; тя имъ приказа Андрѣовото приключеніе и нужны-ты порѣчанія на майкѣ си. Сичкы-ты ся обладахъ отъ гнѣвъ върху разбойницы-ты, и начнахъ да плачѣть, каквото да бѣдествовахъ сѣщи тѣй лично.

Послѣ стигна и Рада съ Андрѣа, кой-то ѳ приказа и други обстоятелства